

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 51 0 Rs 197287 24 Rev
Sarajevo, 19.11.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Gorana Nezirovića, kao predsjednika vijeća, dr. sc. Senada Mulabdića i Sanje Jaramaz - Dedić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice A.V.iz Č., P.z. M. ..., koju zastupa u revizijskog postupku punomoćnik Milenko Krčum, advokat iz Mostara, protiv tuženog CM cosmetic market d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, zastupan po zakonskom zastupniku direktoru Kafadar Vlatku, a u ovoj pravnoj stvari po punomoćniku Jasni Dunder, advokatu iz Novog Travnika, ul. Kralja Tvrtka bb, radi poništenja odluke i isplate te utvrđenja diskriminacije, v.sp. 6.533,60 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj: 51 0 Rs 197287 23 Rsž od 04.07.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 19.11.2024. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova za sastav revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 Rs 197287 21 Rs od 14.11.2022. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

koji glasi:

„Utvrđuje se da je tuženi povrijedio pravo tužiteljice na jednako postupanje time što joj je za isti rad isplaćivao manju plaću nego drugim radnicima.

Nalaže se tuženom da tužiteljici isplati razlike plaže za period od novembra 2018 do marta 2022 godine u ukupnom iznosu od 10.059,73 KM i to:

- za mjesec novembar 2018 godine iznos od 29,65 KM;
- za mjesec decembar 2018 godine iznos od 29,42 KM;
- za mjesec januar 2019 godine iznos od 92,43 KM;
- za mjesec februar 2019 godine iznos od 100,80 KM;
- za mjesec mart 2019 godine iznos od 29,26 KM;
- za mjesec april 2019 godine iznos od 100,80 KM;
- za mjesec maj 2019 godine iznos od 168,26 KM;
- za mjesec juni 2019 godine iznos od 59,32 KM;
- za mjesec juli 2019 godine iznos od 410,83 KM;
- za mjesec avgust 2019 godine iznos od 550,10 KM;
- za mjesec septembar 2019 godine iznos od 481,99 KM;
- za mjesec oktobar 2019 godine iznos od 583,19 KM;
- za mjesec novembar 2019 godine iznos od 583,19 KM;
- za mjesec decembar 2019 godine iznos od 515,07 KM;

- za mjesec januar 2020 godine iznos od 530,21 KM;
- za mjesec februar 2020 godine iznos od 583,19 KM;
- za mjesec mart 2020 godine iznos od 515,07 KM;
- za mjesec april 2020 godine iznos od 332,55 KM;
- za mjesec maj 2020 godine iznos od 457,71 KM;
- za mjesec juni 2020 godine iznos od 414,87 KM;
- za mjesec juli 2020 godine iznos od 270,16 KM;
- za mjesec avgust 2020 godine iznos od 133,16 KM;
- za mjesec septembar 2020 godine iznos od 135,04 KM;
- za mjesec oktobar 2020 godine iznos od 132,08 KM;
- za mjesec novembar 2020 godine iznos od 202,49 KM;
- za mjesec decembar 2020 godine iznos od 132,08 KM
- za mjesec januar 2021 godine iznos od 125,79 KM;
- za mjesec februar 2021 godine iznos od 203,20 KM;
- za mjesec mart 2021 godine iznos od 203,21 KM;
- za mjesec april 2021 godine iznos od 203,19 KM;
- za mjesec maj 2021 godine iznos od 203,20 KM;
- za mjesec juni 2021 godine iznos od 203,20 KM;
- za mjesec juli 2021 godine iznos od 152,40 KM;
- za mjesec avgust 2021 godine iznos od 156,00 KM;
- za mjesec septembar 2021 godine iznos od 224,13 KM;
- za mjesec oktobar 2021 godine iznos od 153,00 KM;
- za mjesec novembar 2021 godine iznos od 151,13 KM;
- za mjesec decembar 2021 godine iznos od 110,82 KM
- za mjesec januar 2022 godine iznos od 171,87 KM;
- za mjesec februar 2022 godine iznos od 96,46 KM;
- za mjesec mart 2022 godine iznos od 129,23 KM;

zajedno sa zakonskom kamatom počevši od 1.1.2019 godine i dospelosti svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa pa do isplate u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.“

Stavom dva presude je utvrđeno da je tužba tužiteljice protiv tuženog radi poništenja odluka poslodavca i to Odluke broj 12-08/21 od 17.8.2021 i Odluka broj 011-09/21 od 1.9.2021 godine povučena.

Stavom tri navedene presude tužitelj je obavezan da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.386,80 KM, u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku, broj: 51 0 Rs 197287 23 Rsž od 04.07.2023. godine žalba tužiteljice je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavila tužiteljica zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, preinači drugostepenu presudu i usvoji tužbeni zahtjev tužiteljice, ili da ukine nižestepene presude i vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tuženi je u odgovoru na reviziju izložio razloge zbog kojih smatra da reviziju tužiteljice treba odbiti kao neosnovanu.

Revizija nije osnovana.

Ne stoji povreda odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) na koju ukazuje revident. Drugostepeni sud je u okviru kontrolne funkcije prihvatio da je

prvostepeni sud ocijenio sve dokaze savjesno i brižljivo, kako svaki dokaz posebno tako i sve dokaze zajedno. Tužiteljica ne može sa uspjehom svoju subjektivnu ocjenu dokaza suprotstaviti ocjeni dokaza koju su dali nižestepeni sudovi u skladu sa odredbom člana 8. ZPP. Drugostepeni sud je cijenio sve žalbene navode od odlučnog značaja i za svoju odluku dao odgovarajuće razloge (član 231. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP) pa prema tome nije bilo povreda iz člana 209. ZPP.

Ocjenom prihvaćenih dokaza koje su stranke izvele na glavnoj raspravi kod prvostepenog suda nižestepeni sudovi su utvrdili da je tužiteljica zaposlenik tuženog na radnom mjestu voditeljice poslovne jedinice u M. da je tužiteljica u periodu postavljenog tužbenog zahtjeva ostvarivala manju plaću u odnosu na zaposlene voditeljice u drugim poslovnicaama kod tuženog, da je tuženi isplaćivao plaću tužiteljici u skladu sa članom 53. Pravilnika o radu, da se tužiteljica nije obraćala sa zahtjevom poslodavcu radi zaštite u slučajevima od diskriminacije, da tužiteljica nije dokazala osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva u odnosu na uporednu voditeljicu M.Č. koja je zaposlena u drugoj poslovnici kod tuženog.

Polazeći od ovakvog utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi koje veže i revizijski sud bez ovlaštenja da ga ispituje i mijenja (član 240. stav 2. ZPP), i ovaj sud smatra da su nižestepeni sudovi pravilnom primjenom materijalnog prava odbili oba postavljena tužbena zahtjeva tužiteljice i za takvu odluku su dali jasne, potpune i pravilne razloge sa kojima se slaže i ovaj sud.

Nižestepeni sudovi su se pravilno pozivali na odredbu člana 12. Zakona o radu koja propisuje postupak zaštite zaposlenika od diskriminacije kod poslodavca. Tužiteljica nije podnijela zahtjev u roku od 15 dana od dana saznanja za diskriminaciju, zbog čega ni poslodavac nije mogao o tome odlučiti u naknadnom roku od 15 dana. Samo u slučaju da je tužiteljica podnijela zahtjev u roku od 15 dana i da je o tome odlučio poslodavac ne udovoljavajući zahtjevu, tužiteljica je mogla u roku od 30 dana podnijeti tužbu i tražiti zaštitu od diskriminacije koja je nastala isplatom manje plaće u odnosu na voditeljice u drugim poslovnicaama tuženog.

Nižestepeni sudovi su pravilnom ocjenom iskaza direktora tuženog utvrdili da tuženi u svom sastavu ima 80 poslovnica, da svi voditelji poslovnica nemaju istu plaću kao ni što svi trgovci nemaju istu plaću, da je tuženi isplatu plaća svim zaposlenicima vršio na osnovu člana 53. Pravilnika o radu, da na visinu plaće utiču urednost poslovnice, vođenja računa o zalihama, rokovima, međuljudskim odnosima, ostvarenog plana prometa, da je protiv tužiteljice vođen disciplinski postupak zbog utvrđenih propusta u vođenju poslovnice uz izricanje javne opomene, da je tužiteljica kod tuženog zaposlena od 2018. godine dok je uporedna voditeljica M. zaposlena od 2009. godine i nikada nije imala greške u radu, da je uporedna voditeljica u vrijeme zasnivanja radnog odnosa tužiteljice već tada imala veću plaću, da su se plaće istovremeno povećavale svim zaposlenicima, da tužiteljica nije uvijek ostvarivala zacrtane planove poslovanja u vođenju poslovnice. Na osnovu utvrđenog može se zaključiti da tuženi nije nejednako postupao prema tužiteljici time što je isplaćivao manju plaću nego drugim zaposlenicima.

Stoji činjenica da je vještak finansijske struke utvrdio da je tužiteljica u periodu postavljenog tužbenog zahtjeva ostvarivala manju zaradu od uporedne voditeljice M.Č. u traženom iznosu od 10.059,73 KM, ali su nižestepeni sudovi pravilno zaključili da je tuženi sa stepenom sigurnosti dokazao da nije bilo diskriminacije prema tužiteljici u pogledu isplate pripadajuće plaće.

Neosnovano se tužiteljica u reviziji poziva na Zakon o izmjenama i dopunama zakona o zabrani diskriminacije kojim su produženi rokovi za sudsku zaštitu. Mjerodavno materijalno pravo je odredba člana 12. Zakona o radu koju su nižestepeni sudovi pravilno primijenili i utvrdili da tužiteljica nije podnijela zahtjev tuženom za zaštitu od diskriminacije.

Kako ne postoje razlozi revizije valjalo je reviziju tužiteljice odbiti shodno odredbi člana 248. ZPP.

Ovaj sud je odbio zahtjev tužiteljice za naknadu troškova za sastav revizije sa kojom nije uspjela (član 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP).

Predsjednik vijeća
Goran Nezirović, s.r.